

ge niveau i skolerne og bidrage til en øget forskning og kvalitetsudvikling.

Det Konservative Folkeparti kan alt i alt støtte forslaget.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Den næste ordfører er fru Margrethe Vestager.

Kl. 22.30

Margrethe Vestager (RV):

Der har allerede været en del debat om det forslag, som vi behandler nu. Det har der været i eftermiddags, men i særdeleshed også i den meget korte høringsperiode har mange, mange mennesker diskuteret forslaget og sendt høringssvar ind, og mange af dem siger: Drop forliget, styrk dialogen.

Det er i dialogens alvor, at der ændres ved skolen, og det, som er paradokset ved aftenens diskussion om lovforslaget, er den ulidelige lethed, hvormed det herskende flertals ordførere behandler de her forandringer: Det er næsten ingenting, det er kun for det gode, det er mod verdens bedste folkeskole.

Men netop mangelen på dialog er kernen i forslagets tilblivelse og i grundforståelsen af, hvad skole er for noget. Der er ingen dialog i processen og ingen dialog i forståelsen af skolen. Vi har allerede hørt det herskende flertals ordførertaler, og det er paradoksalt nok, som om flere af politikerne synes, at ordene ikke betyder noget.

Det, som er kernen, er jo, at ordene følges op af endog særdeles håndfast og central handling, der viser, at det herskende flertal mener det. Det herskende flertal lader ordene følge af test, statens test og kontrollen.

L 101 om statens test, som vi andenbehandlede i eftermiddags, og L 170 er en pakke af forslag, der må ses som et hele sammen med de statslige bindende mål for folkeskolens klasser. Og det er med stor ærgrelse, at jeg kan konstatere, at det scenarie, som Det Radikale Venstre trak op, dengang forliget blev indgået om de bindende mål i folkeskolens forløb, er blevet en realitet.

Debatten, som vi har her i aften, er svær, fordi den skal presses ned i de 5 minutters taletids snævre ramme. Men det er faktisk første gang, vi diskuterer regeringens skole, for det er en anden skole end folkeskolen, som vi kender den. Den skole, der tegnes i lovforslagene, er regeringens skole.

Jeg vil alligevel prøve at trække en kontur af regeringens skole op, sådan som den tegnes af regeringen i lovforslaget.

Med hensyn til formålet var det velgørende at få Dansk Folkepartis ordfører på talerstolen. Uanset de besværgelser, som Socialdemokraterne har forsøgt i forløbet, så siger Dansk Folkepartis ordfører jo tydeligt, at der er én klar prioritering: kundskaber og færdigheder. At der så er en anden prioritet, har de sådan set ikke noget imod, må jeg forstå, men der er en klar prioritering: kundskaber og færdigheder først.

Det andet er, at uanset besværgelserne så er forslaget også meget klart: at kundskaber er noget, man giver.

At skolen skal være en kundskabsskole, fremmes af, at eleverne ikke længere skal forberedes til medbestemmelse, i fremtiden nøjes man med deltagelse. Er medbestemmelse blevet umoderne hos det herskende flertal? Er det for forpligtende i forhold til vores demokrati, at folkeskolen skal forberede til medbestemmelse? Den løsere og mere ansvarsfrie deltagelse er det herskende flertals favorit.

Den måde, det følges op på, er jo selvfølgelig interessant, fordi det er den måde, man kan se på, om der er en tvang i realiseringen af det.

Jeg skal springe elevplanerne over af hensyn til tiden og koncentrere mig om den styring, der ligger i både offentliggørelse af landsresultatet af test og styringen via kommunerne.

Den såkaldt verbale tilbagemelding om resultatet af statens test kan elever, forældre og andre forsøge at holde op imod den nationale præstationsprofil, men den nationale præstationsprofil kan i sagens natur ikke rumme de verbale tolkninger, som skal gives til alle de børn, der har fået gennemført test. Den nationale præstationsprofil må i sagens natur arbejde i kategorier, som snart kan kendes i tilbagemeldingen til den enkelte elev. Er det A, B, C eller D, regeringen forestiller sig, eller er det smileys, eleverne skal have i forhold til deres målopfyldelse?

Hvis det skulle gøre en forskel, skulle der gives mere tid til, at lærerne kunne tale med hver enkelt elev og med forældrene. Vi har jo et meget dårligt eksempel på, hvad der sker, hvis ikke der er tid, og hvis det kun handler om at udfylde et skema.

Kl. 22.35

F.eks. kunne vi se på uddannelsesbogen, som vi har lavet som et forhåbentlig relevant og godt redskab for elevernes valg af ungdomsuddannelse. Her ved vi, hvad der sker, når der ikke bli-